

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

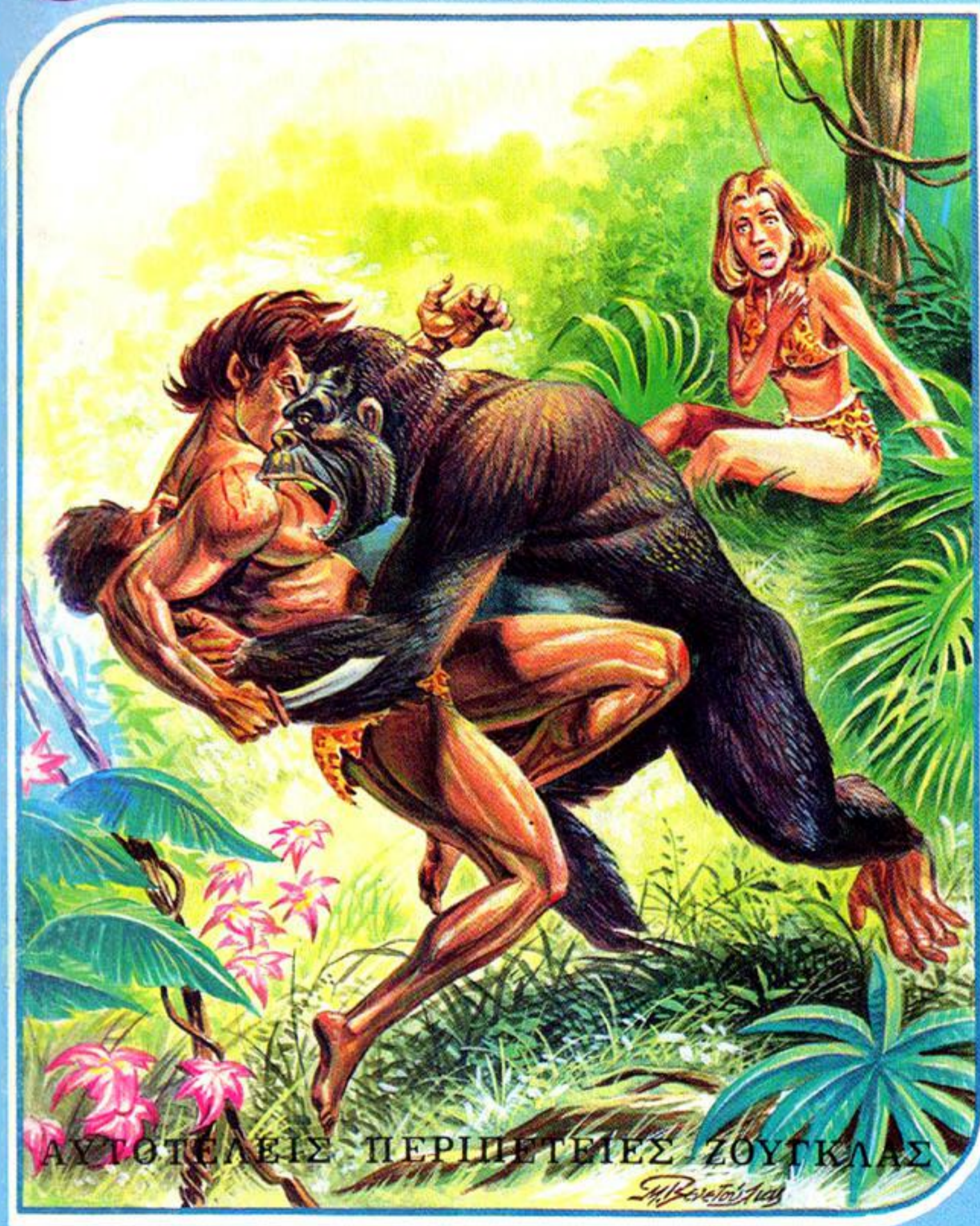
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

5

12 ΔΡΧ.

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΑ

ΑΥΤΟ ΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

J. Beretakis

ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΓΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Στήν ' Αγκαλιά του Γορίλα

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 5
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Έσωτερ. εικονογράφηση
Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

Copyright (c), 1981, «HARMI-PRESS»
Έκδοτικές Έπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ, Ο.Ε.,
για όλο τον κόσμο

Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ**, ξανά κοντά σας,
οί θρυλικοί
ΓΚΑΟΥΡ και **ΤΑΡΖΑΝ**

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη, πού τό
καθένα θά περιέχει κι από μιά αὐτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνᾶτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΑ

Μελαγχολικός απόψε ό Ταρζάν. Στριφογυρίζει στά ξερά χορτάρια τής σπηλιάς του. Άδύνατο νά κλείσει μάτι. Κάτι σάν κακιά προαίσθηση τόν κρατάει σ' άνησυχία. Βρίσκεται σέ παράξενη ταραχή. Πλάι κοιμάται ήσυχα ή άγαπημένη συντρόφισσά του. Νούσα τή λένε. Είναι μιά πανώρια, λευκή κόρη. Γεννημένη, μεγαλωμένη στήν Εύρώπη. Φανατική θαυμάστρια του Ταρζάν.

Παρακολουθούσε από μακριά τά κατορθώματά του. Έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτόν. Πάντα στόν κόρφο της κρατούσε κρυμμένη μιά φωτογραφία του.

Κανένας νέος, κανένας άντρας δέν τή συγκινούσε. Τούς

σύγκρινε όλους μέ τόν Ταρζάν. Καί τής φαίνονταν όλοι άστείοι.

Σιγά-σιγά, άρχισε νά νιώθει άγάπη γιά τόν άρχοντα τής Ζούγκλας. Καί μιά νύχτα έφυγε κρυφά. Ταξίδεψε μ' ένα μεγάλο βαπόρι. Έφτασε στό μακρινό λιμάνι. Κι από κεϊ, ξεκίνησε μονάχη νά τόν βρει.

Πέρασε τρομερές περιπέτειες. Κινδύνεψε νά τή σπαράξουν τά θηριά. Μά, τέλος, πραγματοποίησε τ' όνειρο τής ζωής της. Έφτασε στή σπηλιά του Ταρζάν. Η όμορφιά, ή χάρη, τό θάρρος κι ή καλοσύνη της, τόν μάγεψαν. Καί γρήγορα γίνθηκε ή πιστή κι άχώριστη συντρόφισσά του.

Τώρα, μοιράζεται μ' αυτόν τίς χαρές καί τά βάσανα τής Ζούγκλας. Ζει κι εκείνη μισόγυμνη.

Φορεῖ μονάχα ἓνα στηθόδεσμο κι ἓνα παντελονάκι. Καί τὰ δυό ἀπό δέρμα λεοπάρδαλης. Τήν εἶχε σκοτώσει ἡ ἴδια.

Ὁ Ταρζάν, ἀνήσυχος, ὅπως εἶπαμε, στριφογυρίζει. Δέν ξέρει τί ἔχει, τί θέλει.

Σέ μιά στιγμή, σκουντάει τή Νούσα:

– Ξύπνα νά κουβεντιάσουμε. Δέν μπορῶ νά κοιμηθῶ.

Ἡ λευκή κόρη ἀνοίγει τὰ μεγάλα, ὁμορφα μάτια της. Τόν κοιτάζει χαμογελώντας.

– Μήπως ὄνειρεύτηκες τόν Γκαούρ; (1) Μήπως εἶδες πῶς θά ἴρθει ἀπόψε νά μ' ἀρπάξει;

– Μέ κοροϊδεύεις; τή ρωτάει πειραγμένος ὁ Ταρζάν. Ξέρεις καλά πῶς ποτέ στή ζωή μου δέ φοβήθηκα κανέναν.

Ξαφνικά, ὅμως, σταματάει κι ἀφουγκράζεται. Τό ἴδιο κάνει κι

(1) Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνας γιγαντόσωμος μελαψός ἄντρας. Πανώριος, ἀτρόμητος κι ἀφάνταστα δυνατός. Γεννήθηκε στή Ζούγκλα. Πατέρας του κάποιος Ἕλληνας κυνηγός θηρίων. Μητέρα του μιά ἄγρια, μαύρη ἰθαγενής. Σέ ἡλικία τριῶν μηνῶν τόν ἀρπάζει μιά γορίλαινα. Τόν θηλάζει καί τόν μεγαλώνει στή φωλιά της. Δεκαοχτώ χρόνων πέφτει σέ μιά παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Τόν κρατοῦν αἰχμάλωτο σέ μιά σιδερένια κλούβα δυό ὀλόκληρα χρόνια. Ἐκεῖ τοῦ

ἡ Νούσα.

Ἐξω ἀπ' τή σπηλιά τους ἀκούγονται παράξενα βήματα.

Ὁ Ταρζάν κάνει νά σηκωθεί.

– Κάθισε, τοῦ λέει σιγά ἡ λευκή γυναίκα. Δέν εἶναι τίποτα. Θά σοῦ ἐξηγήσω.

Καί τοῦ ψιθυρίζει:

– Πᾶνε τώρα κάμποσες μέρες πού τόν παρακολουθῶ. Εἶναι ἓνας γιγαντόσωμος γορίλας. Κάθε φορά πού φεύγεις γιά κυνήγι, τριγυρίζει ἔξω ἀπ' τή σπηλιά μας. Μέ κοιτάζει μ' ἓνα παράξενο βλέμμα. Γεμάτο ἀγάπη καί παράπονο. Φαίνεται πῶς ἐδῶ, στή Ζούγκλα, ἔχω κι ἄλλη μιά κατάκτηση.

Ὁ Ταρζάν κατσουφιάζει:

– Γιατί δέ μοῦ τό εἶπες; τή ρωτάει.

Τ' ἀποκρίνεται:

– Φοβήθηκα μήπως... ζηλέ-

μαθαίνουν νά μιλάει σάν ἄνθρωπος. Κάποτε δραπετεύει καί φτάνει τυχαῖα στήν περιοχή τοῦ Ταρζάν. Ζεῖ μόνος σέ μιά σπηλιά, στήν κορφή ἑνός ψηλοῦ, βραχώδικο βουνοῦ. Ὁ Ταρζάν πιστεύει πῶς ὁ Γκαούρ θέλει νά τόν σκοτώσει, γιά νά γίνει ἐκεῖνος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ψάχνει νά τόν βρεῖ γιά νά παλέψει μαζί του. Δέν καταφέρνει ὅμως νά τόν συναντήσει ποτέ (βλ. λεπτομέρειες στό τεῦχ. 3 Ὁ Πέτρινος γίγαντας).

ψεις: Χά, χά, χά!...

- Νούσα, τῆς λέει. Τό πράγμα δέν εἶναι τόσο άστειό. "Ενας έρωτευμένος γορίλας εἶναι τρομερός κίνδυνος γιά μιά γυναίκα... Πρέπει νά προσέχεις. Νά φυλάγεις..." Υστερα, δέν μπορούμε νά ξέρουμε κάτι: "Αν σ' αὐτή τήν υπόθεση εἶναι άνακατωμένος ὁ Γκαούρ.

- Πάλι ὁ Γκαούρ;

- Ναι... Μπορεῖ αὐτός νά στέλνει τό γορίλα γιά νά μᾶς ξεγελάσει... Καί στήν πρώτη εὐκαιρία, νά σ' άρπάξει ἐκεῖνος.... Τό μυαλό τοῦ Γκαούρ εἶναι σατανικό. "Ολα μπορεῖ νά τά κάνει... Ίσως κι άπόψε νά μήν εἶναι ὁ γορίλας πού τριγουρίζεις ἔξω.

- Άλλά;

- Ὁ μαῦρος δαίμονας!... Ὁ ἄνθρωπος πού θέλει νά μ' ἔξαφανίσει... Μά δέ θά μοῦ γλιτώσει. Κάποτε θά καρφώσω τό μαχαίρι μου στή φαρμακερή καρδιά του.

Ὁ Ταρζάν πετιέται τώρα ὀρθός.

- Περίμενε, λέει στή Νούσα.

Καί τραβώντας τό μαχαίρι του χάνεται ἔξω, στό βαθύ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ψάχνει νά βρεῖ τόν Γκαούρ. Ἐχει τήν προαίσθηση πώς αὐτός τριγουρίζεις ἔξω άπ' τή σπηλιά του.

Ἡ Νούσα χάνει ξαφνικά τό κέφι της. Περιμένει λίγο στή

- "Ενας έρωτευμένος γορίλας εἶναι τρομερός κίνδυνος.

σπηλιά, ανήσυχη. Κάθε στιγμή τῆς φαίνεται χρόνος. Ὁ άγαπημένος της άργεῖ νά γυρίσει. Τέλος, σηκώνεται καί βγαίνει ἔξω. Ψάχνει ἔδῶ κι ἐκεῖ νά τόν βρεῖ.

Ὁ Ταρζάν ἔχει φτάσει μακριά άπ' τή σπηλιά του. Ψάχνει κι αὐτός, χωρίς άποτέλεσμα.

Ξαφνικά, μιά σπαραχτική γυναικεία φωνή φτάνει στ' αὐτιά του:

- Ταρζάν!... Ταρζάαν! Σῶσε με...

Εἶναι ἡ φωνή τῆς λευκῆς γυναίκας.

Καθώς ἔψαχνε στό σκοτάδι, ἔνιωσε στό κορμί της τ' άγκά-

λιασμα ενός τριχωτού θηριού. Ο έρωτευμένος γορίλας τήν είχε αρπάξει στην άγκαλιά του. Κι άρχισε νά τρέχει δαιμονισμένα.

Ο Ταρζάν, π' άκούει τή φωνή της, φτάνει γρήγορα. Μά δέν προφταίνει. Ο άπαγωγέας έχει κιόλας χαθεί στό βάθος τής πυκνής κι άπέραντης Ζούγκλας. Οί φωνές τής άμοιρης γυναίκας άκούγονται τώρα πολύ αδύναμα. Καί σιγά σιγά σβήνουν.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας τρέχει ξοπίσω ψάχνοντας. Τίποτα όμως δέν καταφέρνει νά κάνει. Τέλος, σταματάει κάπου νά ξεκουραστεί.

Είναι βέβαιος πώς ο Γκαούρ έχει αρπάξει τήν άγαπημένη συντρόφισσά του. Ποιό άλλο θηριό θά τολμούσε νά μπει στή σπηλιά του;

Γι' αυτό, παίρνει δρόμο νά φτάσει στό ψηλό βουνό μέ τούς μεγάλους βράχους. Εκεί πού βρίσκεται ή σπηλιά του Γκαούρ. Του μαύρου δαίμονα τής Ζούγκλας.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΓΟΡΙΛΑΣ

“ Ας αφήσουμε τώρα τόν Ταρζάν νά προχωρεί τρίζοντας από θυμό τά δόντια του.

Πρέπει νά πετάξουμε μέ τή φαντασία μας στό γιγαντόσωμο γορίλα. Νά δοῦμε τί έκανε τή

Ο άρχοντας τής ζούγκλας τρέχει ξοπίσω ψάχνοντας.

δυστυχισμένη Νούσα.

.....
 Ώρες πολλές τό θηριό τρέχει μέσα στό σκοτάδι τής νύχτας. Στήν άγκαλιά του κρατάει πάντα τή λευκή γυναίκα.

Ξαφνικά, μιά πεινασμένη λεοπάρδαλη βρίσκεται μπροστά του. Θέλει νά τ' αρπάξει τή λεία.

Ο γορίλας παρατάει κάτω τήν κοπέλα. Ούρλιάζει άπαισία και χτυπά τά στήθια του. Πλάι βρίσκεται κάποιο δέντρο. Σπάει γρήγορα ένα χοντρό κλαδί. Τό κάνει ρόπαλο. Καί χύνεται μανιασμένος πάνω στή λεοπάρδαλη.

Τρομερή πάλη αρχίζει ανάμεσα στα δύο θηρία.

Ἡ Νούσα βρίσκει εὐκαιρία πού δέν τήν περίμενε. Καί φεύγει τρέχοντας νά σωθεῖ.

Μά δέν προφταίνει νά προχωρήσει πολύ. Βλέπει μπροστά της ἕνα μεγάλο λιοντάρι. Εἶναι ἔτοιμο νά χυμήξει ἐπάνω της.

Ἡ λευκή γυναίκα βγάζει τρομαγμένη φωνή. Καί γυρίζει μπρός-πίσω. Καλύτερα κοντά στό γορίλα. Αὐτός, τουλάχιστο, δέν τρώει ἀνθρώπους.

Σάν φτάνει ὁμως κοντά του, βλέπει κάτι ἀπίστευτο. Ὁ γορίλας σηκώνει τό ρόπαλό του. Καί μ' ἀφάνταστη δύναμη κι ὄρμη τό χτυπᾷ στό κεφάλι τῆς λεοπάρ-

δαλης. Τό πεινασμένο θηριό σωριάζεται κάτω νεκρό.

Ἀμέσως, ὁ γορίλας πετάει τό ρόπαλο. Ἀρπάζει πάλι στήν ἀγκαλιά του τή νέα. Κι οὐρλιάζοντας πανηγυρικά, συνεχίζει τό δρόμο του.

Ἔτσι, σέ λίγο, φτάνει στήν ὄχθη ἑνός ποταμοῦ. Γιά νά τό περάσει, βουτάει μέσα. Μέ τό ἕνα χέρι κρατάει τή Νούσα. Μέ τ' ἄλλο καί μέ τά πόδια κολυμπᾷ. Νά, ὁμως, πού ἕνας κροκόδειλος τόν βλέπει. Πλησιάζει γρήγορα. Τό τεράστιο στόμα του εἶναι ἀνοιχτό.

Ὁ γορίλας παρατάει στά νερά τή λευκή γυναίκα. Ἀγκαλιάζει τόν κροκόδειλο ἄφοβα. Κι ἀρχί-

Ὁ γορίλας παρατάει τή λευκή γυναίκα κι ἀρχίζει νά παλεύει μέ τόν κροκόδειλο.

ζει νά παλεύει μαζί του.

Ἡ Νούσα βρίσκει γιά δεύτερη φορά τήν εὐκαιρία νά φύγει. Καί δέ χάνει στιγμή. Κολυμπώντας, γυρίζει νά φτάσει στήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Μά πάλι δέ βρίσκει τό δρόμο λεύτερο. Ἕνας ἄλλος κροκόδειλος περιμένει ἐκεῖ. Εἶναι ἔτοιμος νά τήν ἀρπάξει στά δόντια του. Ἔτσι, θέλοντας καί μή, ξαναγυρίζει κοντά στό γορίλα. Ἐκεῖνος, μόλις ἔχει καταφέρει νά σπάσει τίς μασέλες τοῦ κροκόδειλου. Εἶναι λεύτερος πιά.

Ἀρπάζει πάλι στήν ἀγκαλιά του τή νέα. Καί κολυμπώντας γρήγορα, βγαίνει στήν ἀπέναντι ὄχθη.

Ἐκεῖνος συνεχίζει τό δρόμο του καί πλησιάζει τώρα στή σπηλιά του.

Δέν παίρνει οὔτε ἀνάσα. Μά συνεχίζει, τρέχοντας, τό δρόμο του. Φαίνεται πώς πλησιάζει πιά στή σπηλιά του. Ξαφνικά, βγάζει μιά τρομαγμένη φωνή. Καί σωριάζεται βαρῦς κάτω. Ἕνα τεράστιο μαῦρο φίδι ἔχει κουλουριαστεί στά πόδια του.

Καθώς πέφτει, ἡ Νούσα ξεφεύγει ἀπ' τά μαλλιαρά μπράτσα του. Καί γιά τρίτη φορά δοκιμάζει νά σωθεῖ φεύγοντας.

Μά τώρα, στέκεται πιό ἄτυχη.

Κανένα πεινασμένο θεριό δέν παρουσιάζεται μπροστά της. Ἔτσι, σέ λίγο, βρίσκει τυχαῖα μιά σπηλιά. Τρελή ἀπό χαρά μπαίνει μέσα. Κρύβεται. Εἶναι σίγουρη πώς σώθηκε ἀπ' τά νύχια τοῦ γορίλα.

Ἐκεῖνος παλεύει ἀκόμα μέ τό μεγάλο μαῦρο φίδι. Τέλος, καταφέρνει νά τό πνίξει.

Ἕστερα, γυρίζει καί ψάχνει γιά τή λευκή γυναίκα. Μά δέν τή βρίσκει πουθενά.

Ἀπογοητευμένος προχωρεῖ ἀργά. Φτάνει τώρα στή σπηλιά του. Μά μόλις μπαίνει μέσα, τά μάτια του γουρλώνουν χαρούμενα.

Ἡ γυναίκα πού ζητάει βρίσκεται κρυμμένη ἐκεῖ!

Τήν ἀρπάζει πάλι στήν ἀγκαλιά του.

Ἡ Νούσα κοντεύει νά τρελαθεῖ. Δοκιμάζει ἀνείπωτη φρίκη καί ἀηδία!

Καταλαβαίνει πώς ο γορίλας είν' έρωτευμένος μαζί της. Πώς τήν άρπαξε για να τήν κάνει ταιρι του.

"Όσο γενναία κι αν είναι, δέν μπορεί παρά να νιώσει τρόμο.

Μά είναι κι έξυπνη. Γι' αυτό, δέν κάνει καμιά κίνηση να ξεφύγει απ' τήν άγκαλιά του θεριού. Έτσι, φαντάζεται πώς θά τον ξεγελάσει. Καί θά βρει τήν εύκαιρία να φύγει.

Ξαφνικά, γρήγορα βήματα ακούγονται να πλησιάζουν στή σπηλιά. Κι άμέσως, μιά έξαγριωμένη γορίλαινα μπαίνει μέσα.

Φαίνεται να είναι ή προδομένη σύζυγος. Ρίχνει ένα τρομερό βλέμμα στον άπιστο άντρα της, πού κρατάει τή λευκή. 'Ο... γυναικείος έγωισμός της πληγώνεται θάνασιμα. Είναι φανερό πώς ή ζήλια τήν πνίγει.

Κοιτάζει για λίγο μέ μίσος τήν αντίζηλο. Μουγκρίζει μέ λύσσα. Καί τέλος, χύνεται να τήν κατασπαράξει.

'Ο γορίλας βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Μένει για λίγο άναποφάστος. Δέν ξέρει ποιά απ' τίς δυό να ύποστηρίξει. Μά γρήγορα συνέρχεται. Κι άκολουθει τή φωνή τής καρδιάς του: Χυμάει να κατασπαράξει τή γορίλαινα.

"Έτσι, τρομερή πάλη αρχίζει τώρα μεταξύ τους.

'Η Νούσα παρακολουθει σαν

Μέσα μπαίνει μιά έξαγριωμένη γορίλαινα.

χαμένη τό συζυγικό δράμα.

Βγαίνει λοιπόν απ' τή σπηλιά γρήγορα. Καί τρέχει σαν τρελή μέσα στο σκοτάδι τής νύχτας.

Ξαναπερνάει κολυμπώντας τό ποτάμι. Κανένας κροκόδειλος δέν τής κόβει τό δρόμο. Καί προχωρεί, προχωρεί.

Είναι όμως νύχτα. Τό μέρος αυτό τής Ζούγκλας δέν τό ξέρει. Έτσι, παραπλανιέται καί χάνει τό δρόμο.

'Ο γορίλας παλεύει ακόμα κάμποση ώρα μέ τή γυναίκα του. Τέλος, καταφέρνει να τήν άρπάξει από τό λαιμό. Καί σε λίγες στιγμές, μένει... χήρος! Πετάει

άμέσως έξω τό κουφάρι της. Καί τρέχει πάλι αναζητώντας τή λευκή γυναίκα.

Περνάει κι αυτός τό ποτάμι. Καί προχωρεῖ. Σέ λίγο, ἡ Νούσα ἀκούει πίσω της τά βήματά του.

Βγάζει μιά τρομαγμένη φωνή. Τρέχει τώρα σάν ἀφηνιασμένο ἄλογο.

Μά στέκεται πάλι ἄτυχη. Ξαφνικά, μέ τή μεγάλη φόρα πού ἔχει, χτυπάει σ' ἕναν κορμό δέντρου. Καί σωριάζεται κάτω.

Ἔτσι, πέφτει πάλι στά χέρια τοῦ γορίλα. Τή σηκώνει καί τή φέρνει ἀναισθητή στή σπηλιά του.

Ἐκεῖ βρέχει τό πρόσωπό της μέ νερό. Τή συνεφέρνει. Κι άμέσως τήν ξαναπαίρνει στήν ἀγκαλιά του.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τό γορίλα μέ τό δυστυχισμένο θύμα του. Πρέπει, μέ τή φαντασία μας πάλι, νά βρεθοῦμε κοντά στόν Ταρζάν.

.....
Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ὅπως εἶπαμε, προχωρεῖ γιά τό ψηλό βουνό μέ τούς μεγάλους βράχους. Ἐκεῖ πού ἔχει τή σπηλιά του ὁ τρομερός Γκαούρ.

Φτάνει λοιπόν κάποτε. Κι ἀρχίζει νά σκαρφαλώνει.

– Δειλέ Γκαούρ! οὐρλιάζει

Ἄ Ο Ταρζάν σκαρφαλώνει πάνω στά ἀπόκρημνα βράχια.

καθώς ἀνεβαίνει. Ἦρθες καί μ' ἄρπαξες τή συντρόφισσά μου. Ἔρχομαι κι ἐγώ νά καρφώσω τό μαχαίρι μου στήν καρδιά σου!

Καί σκαρφαλώνει ἀκούραστα πάνω στ' ἀπόκρημνα καί τρομαχτικά βράχια. Ἄπό στιγμή σέ στιγμή, κινδυνεύει νά γλιστρήσει. Νά γκρεμιστεῖ στό τρομερό βάραθρο.

Ἔτσι, φτάνει κάποτε στήν κορφή. Βρίσκει τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τοῦ Γκαούρ. Σφίγγει τή λαβή τοῦ μαχαιριοῦ του. Καί χύνεται μέσα νά τόν κατασπαράξει.

Μά ή σπηλιά είναι έρημη. Ούτε ό μαύρος δαίμονας, ούτε ή λευκή γυναίκα βρίσκονται εκεί.

Ή Ταρζάν μουγκρίζει άπ' τό κακό του. Μά τί μπορεί νά κάνει;

Μέ κίνδυνο τής ζωής του κατεβαίνει πάλι τούς βράχους.

Καί παίρνει τό δρόμο του γυρισμού γιά τή σπηλιά του.

Θά περιμένει νά ξημερώσει. "Υστερα, θά συνεχίσει τίς αναζητήσεις του.

.....
Ξαφνικά, καθώς προχωρεί κοντοστέκεται. Νομίζει πώς άκούει βήματα ανθρώπου.

Κρύβεται πίσω άπό ένα δέντρο. Παρακολουθεί νά δει ποιός είναι.

Φανταστείτε τώρα τή χαρά πού δοκιμάζει.

Σέ λίγο περνάει μπροστά του τρέχοντας μιά γυναίκα.

- Νούσα, τής φωνάζει. Ήγώ είμαι.

- Ταρζάν! κάνει κι εκείνη μέ λαχτάρα.

Καί πέφτει μισολιπόθυμη στήν άγκαλιά του.

Ή Ταρζάν βγάζει τότε τήν τρομερή κραυγή του.

- Αόοο!... Αααόοοο!...

Σέ λίγο φτάνει ό Σόμ, ό πιστός του έλέφαντας.

Καί πίσω του ή Βάτ, ή τετραπέρατη μαιμουδίτσα. Ή άρχοντας τής Ζούγκλας κι ή συντροφισσά του σκαρφαλώνουν στή

Ή Ταρζάν βγάζει τότε τήν τρομερή κραυγή του.

ράχη του γιγαντόσωμου ζώου.

Καί ξεκινούν άργά για τή σπηλιά τους.

Στό δρόμο, ό Ταρζάν ρωτάει τή Νούσα.

– Πώς μπόρεσες καί ξέφυγες άπ' τά χέρια του Γκαούρ;

– Δέν μέ άρπαξε κανένας Γκαούρ, τ' άποκρίνεται. "Ενας τεράστιος γορίλας μέ κρατούσε.

Ή Νούσα λέει τότε στό σύντροφό της όσα είχαν συμβεί.

Άπό τή στιγμή πού τήν άρπαξε ό γορίλας μέχρις εκεί πού ξέρουμε κι έμείς.

"Υστερα συνεχίζει:

– ... "Ετσι, ό γορίλας μ' έφερε για δεύτερη φορά στή σπηλιά του. Καί ξανάρχισε νά μέ χαϊδεύει καί νά μου γλείφει τό πρόσωπο. Σέ μιά στιγμή όμως, τρομερό ούρλιαχτό άκούστηκε κάπου κοντά:

– »Οουούου! Οουοοούουουου!

Ή Ταρζάν τή διακόπτει:

– Ή Γκαούρ θά ήταν!... Μόνο αυτός ούρλιάζει έτσι.

Σάν νά μήν τόν άκουσε, ή νέα συνεχίζει:

– Τό αίμα μου παγώνει άπ' τόν τρόμο. Κρύος ιδρώτας λούζει τό κορμί μου. Ή άπαίσια φωνή

– Κι άντικρίζω μπροστά μου όλοζώντανο πάλι τό γορίλα.

μοιάζει μέ ούρλιαχτό γορίλα... Μά είναι χίλιες φορές πίο δυνατή, πίο τρομαχτική. Ό γορίλας μέ σπρώχνει άπ' τήν άγκαλιά του. Σηκώνεται άργά. Βγαίνει έξω δισταχτικός, φοβισμένος... Καταλαβαίνει πώς κάποιιο τρομερό θεριό τόν πλησιάζει. "Ομως, πρέπει νά παλέψει μαζί του. Δέ θέλει νά μέ χάσει. Καθώς βγαίνει, κλείνει τ' άνοιγμα τής σπηλιās μέ μιά βαριά πέτρα. Είναι αδύνατο σέ μένα νά τήν κουνήσω. Μονάχη τώρα στή σπηλιά, άφουγκράζομαι. Έτσι σέ λίγο άκούω, έξω, μεγάλο κακό και φασαρία. Πλησιάζω στήν πέτρα νά κρυφοκοιτάξω. Μά δέν μπορώ νά δώ τίποτα. Καταλαβαίνω όμως πώς ό γορίλας παλεύει μανιασμένα μέ ένα άλλο θεριό. Ό άπαγωγέας μου βγάζει κάθε τόσο πονεμένα και σπαραχτικά βογκητά. Είναι φανερό πώς ό αντίπαλος τόν έχει φέρει σέ δύσκολη θέση. "Υστερα, άκούω άπ' τό γορίλα ένα τελευταίο ούρλιαχτό. Για λίγες στιγμές ανασαίνει βαριά μέ ρόγχο. Σιγά-σιγά, σβήνουν όλα. Σίγουρα θά 'χει ξεψυχήσει... Γίνεται για λίγο ήσυχία. "Υστερα, άκούω έναν παράξενο θόρυβο. Μοῦ είναι αδύνατο νά τόν έξηγήσω. Μοιάζει σαν νά σχίζουν σάρκες. Σάν νά σπαράζουν ζωο... Μά δέν άκούγεται οὔτε φωνή, οὔτε βόγκος. Τέλος,

νιώθω κάποιον νά πλησιάζει στ' άνοιγμα τής σπηλιās. Μέ δύναμη τραβάει τή βαριά πέτρα πού τήν κλείνει. Κι άντικρίζω μπροστά μου, ποιόν νομίζεις; Όλοζώντανο πάλι τό γορίλα. Μά αυτή τή φορά δέ μέ κοιτάζει μέ λαχτάρα. Τά μάτια του είναι θολά, άκίνητα. Μοιάζει σαν βρικόλακας. Οὔτε πάλι πλησιάζει για νά μέ άγκαλιάσει και νά μέ φιλήσει. Μόνο σηκώνει άργά κι άτονα ένα άπ' τά χέρια του. Καί μοῦ κάνει νόημα νά βγῶ έξω. Ό καρδιά μου πάει νά σπάσει. Φοβάμαι πώς θέλει πιά νά μέ σπαράξει μέ τά νύχια και τά δόντια του. Μά τί μπορώ νά κάνω; Βγαίνω, λοιπόν, τρέμοντας. Ό γιγαντόσωμος γορίλας άπλώνει πάλι τό χέρι του. Μέ σπρώχνει στήν πλάτη. Σάν νά μοῦ λέει: Φύγε. "Αλλο πού δέ θέλω κι έγώ. Στήν αρχή, προχωρώ σιγά. "Υστερα, τρέχω σαν τρελή. Δέν ξέρω πού πηγαίνω. Πίσω μου νιώθω τά

- Μένουν όμως, ακόμα άνεξηγήτα μερικά σημεία.

γρήγορα βήματα του γορίλα. Καταλαβαίνω πώς με παρακολουθεί... "Ωσπου, σέ μιά στιγμή, άκούω ξαφνικά τή φωνή σου: «Νούσα! Έγώ είμαι».

.....
Στό μεταξύ, ό έλέφαντας Σόμ, φτάνει καί σταματάει μπροστά στή σπηλιά του Ταρζάν. Έχει άρχίσει πιά νά ξημερώνει.

Πηδούν όλοι κάτω. Ό Σόμ φεύγει άργά. Πάει νά συναντήσει τούς συντρόφους του στή βοσκή.

Ό Ταρζάν λέει τώρα σκεπτικός στή συντρόφισσά του:

- Πολύ παράξενα όσα μου είπες. Δέν μπορώ νά τά έξηγήσω. Έγώ πίστευα πώς ό Γκαούρ σέ είχε άρπάξει. Γιατί αυτόν μόνο έχω έχθρό. Μά έπеса έξω... Ό γορίλας πού τριγυρνούσε στή σπηλιά σάν έλειπα, σέ είχε άγαπήσει. Καί τή νύχτα, ήρθε καί σ' άρπαξε. "Ηθελε νά σέ κάνει ταίρι του.

Ό άρχοντας τής Ζούγκλας σταματάει γιά λίγο. "Υστερα, συνεχίζει:

- Μένουν όμως ακόμα μερικά σημεία άνεξηγήτα.

- Ποιά; τόν ρωτάει ή Νούσα.

- Ποιό νά ήταν άραγε τό θεριό πού, όπως άκουσες, σπάραξε τό γορίλα.

- Ξέρω κι έγώ...

- Καί πώς, άφοϋ τόν σπάραξε παρουσιάστηκε μπροστά του, γερός καί δυνατός;

Τρομερά ούρλιαχτά από γορίλες, τούς ξαφνιάζουν.

- Ξέρω κι έγώ...

- "Υστερα πώς, μόλις τράβηξε τήν πέτρα τής σπηλιάς, δέ σέ ξαναπήρε στήν άγκαλιά του; Γιατί σ' άφησε νά φύγεις;

- Ξέρω κι έγώ... Έχεις δίκιο. Πολύ παράξενα είν' όλ' αυτά.

- Μήπως λοιπόν δέν ήταν ό ίδιος γορίλας; Μήπως ήταν άλλος γορίλας πού 'θελε νά σ' άρπάξει από τήν άγκαλιά του πρώτου; Καί πάλεψε μαζί του καί τόν σκότωσε;

Αυτή τή φορά, ή Νούσα δέν ξαναλέει τό «Ξέρω κι έγώ».

Του άποκρίνεται:

- Αυτό δέν μπορεί νά 'χει γίνει.

- Γιατί;
 - Γιατί ό δεύτερος γορίλας, άφου θά σκότωνε τόν πρώτο άπό άντιζηλία, δέ θά μ' έδιωχνε. Θά μέ κρατούσε κι αυτός. "Ετσι δέν είναι;

- Σωστά.

- "Υστερα, ξέρω καλά πώς ένας ήταν ό γορίλας. Γιατί εκείνος πού μ' άρπαξε άπ' τή σπηλιά, είχε μιά άσπρη τούφα μαλλιά στό κεφάλι του. Μά κι ό άλλος πού μέ λευτέρωσε, είχε τήν ίδια λευκή τούφα. Στο ίδιο ακριβώς σημείο του κεφαλιού του. "Αρα, ήταν ό ίδιος ό γορίλας.

.....
 "Ετσι περνάει ολόκληρη ή μέρα. Κι αρχίζει πάλι νά νυχτώνει. Σέ λίγο, πυκνό σκοτάδι άπλώνεται στή Ζούγκλα.

Ό Ταρζάν κι ή συντρόφισσά του πλαγιάζουν νά κοιμηθοϋν. Έχουν σχεδόν ξεχάσει τήν τρομαχτική περιπέτεια τής τρομερής νύχτας. Καί κατάκοποι, καθώς είναι, δέν άργοϋν νά πέσουν σέ βαθύ ύπνο.

ΟΙ ΓΟΡΙΛΕΣ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ

Θά ναι περασμένα μεσάνυχτα. Οί δυό κοιμισμένοι ξυπνοϋν άπότομα. Πετάγονται όρθοί στή σπηλιά.

Ό Ταρζάν καρφώνει τό μαχαίρι του στά στήθια τους.

Τρομερά ούρλιαχτά άπό γορίλες τούς ξαφνιάζουν. Ό Ταρζάν τραβάει τό μαχαίρι του. Βγαίνει έξω. Πάνω άπό δέκα γορίλες χύνονται λυσσασμένοι πάνω του. Ζητοϋν νά τόν κατασπαράξουν.

Ό άρχοντας τής Ζούγκλας παλεύει υπεράνθρωπα μαζί τους. Ταυτόχρονα, βγάξει τήν τρομερή κραυγή του. Ζητάει βοήθεια άπ' τά πιστά του θεριά. Οί γορίλες σχίζουν τίς σάρκες του μέ νύχια καί δόντια. Ό Ταρζάν καρφώνει τό μαχαίρι στά στήθια τους. Σέ λίγες στιγμές,

‘Ο Ταρζάν τρέχει πίσω απ’ τό γορίλα.

σωριάζει κάτω τούς μισούς. Σπαράζουν ούρλιάζοντας και ξεψυχάνε.

Μά γρήγορα φτάνουν ένισχύσεις. "Αλλο μπουλούκι, μεγαλύτερο πλησιάζει. "Ερχεται νά προστεθεῖ στους γορίλες π' απομένουν ζωντανοί.

Ο Ταρζάν δέ δειλιάζει. Χτυπάει σάν τρελός, σάν μανιασμένος. Τό κορμί του εἶναι γεμάτο πληγές. Αἷμα τρέχει ἀπό παντοῦ. Νιώθει σιγά-σιγά νά χάνει τίς δυνάμεις του.

Ἀπό τή σπηλιά, ἡ Νούσα παρακολουθεῖ τό μακελιό πού γίνεται. Θά ἔχε βγεῖ ἀμέσως ἔξω νά βοηθήσει τό σύντροφό της. Μά ἔχει χάσει τό μαχαίρι της. Κάνει ἄνω κάτω τή σπηλιά, ψάχνοντας. Πουθενά δέν τό βρίσκει. Ποιός ξέρει, παίζοντας ἡ Βάτ, πού θά τό ἔχει ξεχάσει. Νά βγεῖ ἔξω ἄοπλη, θά ἔταν αὐτοκτονία.

Στό μεταξύ, φτάνουν καί στόν Ταρζάν δυό ένισχύσεις.

Πρῶτα ὁ ἔλέφαντας Σόμ, πού βρισκόταν κοντά. Καί σέ λίγο ὁ Ζάρ, τό πιστό κι ἀγαπημένο λιοντάρι του.

Καί τά δυό θεριά πέφτουν πάνω στους γορίλες. Κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιά νά τόν σώσουν. Μά δέν καταφέρνουν μεγάλα πράγματα.

Ο Σόμ ποδοπατάει μερικούς ἀπ' αὐτούς. Μά ἓνας γορίλας σκαρφαλώνει γρήγορα στό κεφάλι τοῦ ἔλέφαντα. Καί χώνει τά νυχάτα δάχτυλά του, βαθιά μέσα στ' αὐτιά τοῦ ζώου.

Ο ἄμοιρος Σόμ νιώθει τρομερούς πόνους. Σηκώνεται στά πσινά ποδάρια. Κι ούρλιάζοντας σάν λυσσασμένος, τρέχει νά σωθεῖ.

Ο Ζάρ, τό καλό λιοντάρι, καταφέρνει νά σπαράξει κάμποσους ἀπ' τούς γορίλες. Μά τέσσερις ἀπό δαύτους τόν δαμάζουν μέ τήν πονηριά τους. Συνενοημένοι, χύνονται πάνω στό λιοντάρι ταυτόχρονα. Καί κυσεννας τους, σαγκώνει γερα ἓνα του ποδάρι. Ο Ζάρ γέρνει κάτω καί σπαράζει. Ἀμέσως, ἓνας πέμπτος γορίλας σκύβει καί τοῦ δαγκώνει τό λαιμό.

Τό λιοντάρι βρίσκεται σέ τραγική θέση. Λίγες στιγμές ζωῆς τοῦ μένου.

Μά ὁ Ταρζάν τό βλέπει. Ἀφήνει γιά μιά στιγμή τούς γορίλες πού παλεύει. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται κοντά. Καί καρφώνει τό μαχαίρι του στή ράχη τοῦ πέμπτου γορίλα. "Ετσι, ἐκεῖνος πού δάγκωνε τό λαιμό τοῦ Ζάρ, σωριάζεται νεκρός.

Τό λιοντάρι παίρνει κουράγιο. Κάνει μιά ἀπεγνωσμένη κίνηση.

Οί γορίλες τινάζονται πέρα. Καί καταφέρνει νά λευτερώσει τά πόδια του άπ' τά στόματά τους.

Μά ό τρόμος πού δοκίμασε, ήταν μεγάλος. Έχει πάθει πανικό. Καί φεύγει τρέχοντας, χωρίς νά συλλογιστεῖ πώς αφήνει μόνο τόν Ταρζάν. Έτσι, χάνεται κι αυτό στό σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ό Ταρζάν, άκούραστα συνεχίζει τόν άγώνα. Χτυπάει μ' άφάνταστη δύναμη καί λύσσα τό μαχαίρι του. Οί γορίλες σπαράζουν κάτω μέ σχισμένα τά στήθια.

Νά, όμως, πού ξαφνικά ό άρχοντας τῆς Ζούγκλας τά χάνει. Άνάμεσα στά ούρλιαχτά καί στό κακό πού γίνεται, τ' αύτιά του ξεχωρίζουν κάτι. Είναι μιά σπαραχτική γυναικεία φωνή. Άκούγεται άπ' τό μέρος τῆς σπηλιᾶς του.

Τήν ἴδια στιγμή, βλέπει ένα άλλο μεγάλο μπουλούκι γορίλες. Φτάνουν τρέχοντας στό μέρος πού γίνεται τό μακελειό.

Ό Ταρζάν παρατάει τή μάχη. Τρέχει σάν τρελός κατά τή σπηλιά. Η φωνή πού άκουσε ήταν τῆς Νούσας.

Η άγαπημένη του συντρόφισσα κινδυνεύει.

Καί τότε, βλέπει κάτι πού κάνει τό αίμα του νά παγώσει. Ένας γιγαντόσωμος γορίλας έχει άρπάξει στήν άγκαλιά του τή λευκή γυναίκα. Καί τρέχει νά ξεφύγει.

Ό γορίλας άρπάζει τό χέρι του Ταρζάν καί τό σφίγγει μ' άφάνταση δύναμη.

Ό Ταρζάν ρίχνεται ξοπίσω του. Τόν κυνηγάει. Έτσι, κι οί δυό ξεμακραίνουν πολύ άπ' τή σπηλιά.

Ό γορίλας δέν τρέχει πολύ γρήγορα. Φαίνεται πώς κάτι τόν έμποδίζει.

Τέλος, ό Ταρζάν καταφέρνει νά τόν φτάσει. Ό γορίλας σταματάει. Άνοίγει τήν άγκαλιά του κι ή Νούσα πέφτει λιπόθυμη κάτω. Ύστερα, έτοιμάζεται ν' άντιμετωπίσει τό λευκό άντρα.

Παρά τό σκοτάδι, ό άρχοντας τῆς Ζούγκλας ξεχωρίζει στό κεφάλι του θεριου μιά άσπρη τούφα μαλλιά. Όπως τήν είχε περιγράψει ή συντρόφισσά του.

Μά ὁ ἄμοιρος βρίσκεται τώρα σέ κακά χάλια. Νιώθει μεγάλη ἀδυναμία κι ἐξάντληση. Οἱ γορίλες τόν ἔκαναν νά χάσει πολύ αἷμα.

Κι ὁμως, ἡ ἀτρόμητη καρδιά του δέ δειλιάζει ποτέ. Σηκώνει τό μαχαίρι μέ λύσσα. Σημαδεύει νά χτυπήσει τό γορίλα στήν καρδιά.

Μά δέν τά καταφέρνει.

Ὁ τριχωτός ἀπαγωγέας προφταίνει κι ἀρπάζει τό χέρι του. Καί τό σφίγγει μ' ἀφάνταστη δύναμη. Τό μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τά δάχτυλα τοῦ Ταρζάν.

Ὁ γορίλας τ' ἀρπάζει καί τό πετάει μακριά. Ὑστερα, τόν χτυπάει δυνατά στό κεφάλι. Κι ὁ λευκός ἄντρας σωριάζεται κάτω ἀναισθητός. Τό θεριό κόβει ἀπ' τά γύρω δέντρα κλαδιά καί τόν σκεπάζει.

Τό ζῶο ξαναπαίρνει τώρα στήν ἀγκαλιά του τήν ἀναισθητη νέα. Καί τρέχοντας, χάνεται στό σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ

Ὁ Ταρζάν συνέρχεται κάποτε. Μά ἔχει ξημερώσει. Νιώθει τό κεφάλι του βαρύ, ζαλισμένο. Στήν ἀρχή δέν καταλαβαίνει πῶς βρίσκεται ἐκεῖ. Σιγά-σιγά, ὁμως, τά θυμᾶται ὅλα.

Σηκώνεται σέ κακά χάλια. Κάπου κοντά βρίσκεται μιά πηγή.

Πλένει μέ καθαρό νερό τίς πληγές του. Κόβει βότανα καί βάζει πάνω τους.

Σέ λίγες ὥρες, εἶναι ἐντελῶς καλά.

Δακρυσμένος τώρα μουρμουρίζει:

– Ἄμοιρη κοπέλα!... Ποῦ νά βρίσκεσαι. Ποῦ νά σ' ἔχει κρύψει τό κακό θεριό πού σ' ἄρπαξε.

Ὑστερα, ξαναγυρίζει στό μέρος πού τή νύχτα τόν χτύπησε ὁ γορίλας. Ψάχνοντας, βρίσκει τό μαχαίρι.

Καί παίρνει τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιά τή σπηλιά του. Ἐκεῖ βρίσκει μόνο τά πώματα ἀπ' τούς σκοτωμένους γορίλες. Ὅσοι ἀπόμειναν ζωντανοί ἔχουν φύγει.

Βρίσκει ἀκόμη καί τή Βάτ, τήν τετραπέρατη μαϊμουδίτσα του. Τοῦ κάνει παράξενες χειρονομίες. Βγάζει ἀλλόκοτες φωνές. Θέλει νά τοῦ πει πῶς πρέπει νά τήν ἀκολουθήσει.

Ὁ Ταρζάν ἐνθουσιάζεται. Καταλαβαίνει πῶς ἡ Βάτ θά τοῦ δείξει τό μέρος πού βρίσκεται ἡ Νούσα.

– Πᾶμε, Βάτ, τή φωνάζει.

Κι ἀρχίζει νά τήν ἀκολουθεῖ.

Ἡ μαϊμού προχωρεῖ μπροστά. Κάθε τόσο μυρίζει τό χῶμα. Σάν σκυλί π' ἀκολουθεῖ τ' ἀχνάρια λαγοῦ.

Ἔτσι, ὁλόκληρη μέρα τριγυ-

ρίζουν στη Ζούγκλα. Δέ βρίσκουν τίποτα. "Ωσπου νυχτώνει πάλι. Καί πυκνό τό σκοτάδι απλώνεται παντού.

Ο Ταρζάν καταλαβαίνει:

Η Βάτ έχει χάσει τις πατημασιές του γορίλα. Έλπίζει όμως κάτι: Η Βάτ, κάπου κοντά στην αγαπημένη του θά τον έχει φέρει.

Ανοίγει λοιπόν τό στόμα του καί βγάζει μιά τρομερή κραυγή.

– Ααάοο!... Ααάοο!...

Αν ή Νούσα βρίσκεται κοντά, θά τον ακούσει. Καί θά πάρει κουράγιο.

Νά πού δέν έχει άδικο.

Κάπου εκεί, πολύ κοντά, ακούγεται ή άπάντηση:

– Έδω είμαι, Ταρζάν!... Έδω στη σπηλιά!... Σώσε με!...

Είναι ή φωνή τής συντρόφισσάς του.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας τρέχει σάν τρελός. Η Βάτ τον ακολουθει. Καί φτάνουν γρήγορα στό μέρος πού ακούγεται ή φωνή.

Ξαφνικά, παράξενος θόρυβος τραβάει τήν προσοχή του Ταρζάν. Καί στό σκοτάδι ξεχωρίζει τή σιλουέτα του γιγαντόσωμου γορίλα. Σίγουρα αυτός πού τήν έχει άρπάξει θά 'ναι.

Τό μυαλό του λευκού άντρα θολώνει. Κοντοστέκεται άναποφάσιτος. "Υστερα, παρατάει τή Νούσα. Καί τρέχει κυνηγώντας τό γορίλα.

Πιάνει γερά τό γορίλα άπό τό τριχωτό τομάρι τών ώμων του.

Ἡ Βάτ δέν τόν ἀκολουθεῖ αὐτή τή φορά. Προχωρεῖ ἴσια. Καί φτάνει γρήγορα στή σπηλιά πού βρίσκεται ἡ κυρά της.

Ὁ γορίλας τρέχει ὅσο μπορεῖ. Δέ δείχνει διάθεση νά σταθεῖ καί νά παλέψει μέ τόν τρομερό λευκό ἄντρα. Τό λυσσασμένο κυνηγητό συνεχίζεται. Ὁ Ταρζάν θέλει νά σπαράξει μέ τό μαχαίρι του τό ἀπαίσιο θεριό. Τό θεριό πού δύο φορές ἄρπαξε τήν ἀγαπημένη του συντρόφισσα.

Ἔτσι, τρέχοντας περνοῦν ἕνα ποτάμι. Ὑστερα μιά βαθιά χαράδρα. Καί τώρα προχωροῦν πάλι ἀνάμεσα στήν πυκνή κι ἄγρια βλάστηση.

Ὁ γορίλας θά ἔπρεπε νά τρέχει πιό γρήγορα ἀπ' ὅσο τρέχει. Μά κι αὐτή τή φορά, φαίνεται πώς κάτι τόν ἐμποδίζει. Ὁ Ταρζάν ὅλο τόν πλησιάζει καί πιό πολύ. Λίγο ἀκόμα καί θ' ἀπλώσει τ' ἀτσαλένια μπράτσα του νά τόν ἄρπάξει.

Ὁ γορίλας τό νιώθει αὐτό. Ψάχνει νά βρεῖ τρόπο νά ξεφύγει.

Ξαφνικά, φτάνει μπροστά σ' ἕναν ἀπότομο γκρεμό. Τόν σχηματίζουν γυμνοί τεράστιοι βράχοι.

Τό θεριό πιάνεται μέ προσοχή κι ἀρχίζει νά κατεβαίνει.

Κανένας ἄνθρωπος δέ θά μπορούσε νά κάνει τό ἴδιο.

Ὁ Ταρζάν προφταίνει τό

γορίλα τήν τελευταία στιγμή. Σκύβει πάνω ἀπ' τό βράχο. Ὁ γορίλας ἔχει πιαστεῖ καί κρέμεται. Τόν ἄρπάζει γερά, χουφτιάζοντας τό τριχωτό τομάρι τῶν ὤμων του.

Τό θεριό πασχίζει νά τοῦ ξεφύγει. Μά δέν μπορεῖ.

Ὑστερα, κάνει μερικές παράξενες κινήσεις. Καί μουγκρίζει ἀπαίσια.

Ὁ Ταρζάν νιώθει τό γορίλα νά ξεφεύγει ἀπ' τά χέρια του. Κι ὅμως, τόν κρατάει ἀκόμα γερά. Δέν τόν ἔχει ἀφήσει ἀπ' τοῦς ὤμους.

Τό σκοτάδι εἶναι βαθύ. Ὁ Ταρζάν δέν μπορεῖ νά καταλάβει καλά τί γίνεται. Τό μόνο πού ξεχωρίζει εἶναι μιά ἄσπρη τούφα μαλλιά στό κεφάλι τοῦ γορίλα.

Ξαφνικά, ὅμως, τά πράγματα ἀλλάζουν.

Καί σέ λίγες στιγμές, ἕνας βαρύς γδοῦπος ἀκούγεται κάτω στό γκρεμό.

Ὁ γορίλας ξέφυγε κι ἔπεσε κάτω. Στά χέρια τοῦ Ταρζάν ἄφησε ὀλόκληρο τό τομάρι του.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει μέ τά μάτια γουρλωμένα. Μέ τό στόμα ἀνοιχτό.

Μά γρήγορα συνέρχεται. Τραβάει πάνω τό τομάρι τοῦ γορίλα. Τό κοιτάζει. Κι οὐρλιάζει μέ λύσσα, τρίζοντας τά δόντια του:

– Δειλέ Γκαούρ!... Ἐσύ λοιπόν μασκαρεύτηκες μ' αὐτό τό τομάρι; Ἐσύ ἄρπαξες τήν ἀγα-

πημένη συντρόφισσά μου; Μά δε θά μου γλιτώσεις κι αυτή τή φορά!

Τό πάθος του για τόν άσπονδο καί τρομερό έχθρό, τόν έχει τυφλώσει. Δέ συλλογιέται τίποτα. Ούτε κι αυτή τή λευκή γυναίκα πού 'ρθε νά σώσει. 'Η ψυχή του διψάει για έκδίκηση. Θέλει νά του σπαράξει τήν καρδιά.

Κι ούτε για μία στιγμή δέ διστάζει. Πέφτει κι αυτός. Και γκρεμίζεται στό σκοτεινό βάραθρο. Στο ίδιο σημείο πού πριν λίγο πήδησε κι ο Γκαούρ.

Μά τό χτύπημα είναι βαρύ. Ζαλίζεται. 'Απλώνει τά χέρια του στό σκοτάδι... Μιά άπ' τίς παλάμες του άγγίζει πάνω σέ γυμνό, ανθρώπινο κορμί. Βρίσκεται άκίνητο πλάι του. Μά δέν προφταίνει νά συλλογιστεί ποίός μπορεί νά είναι ο άγνωστος αυτός. Γιατί γρήγορα χάνει τίς αισθήσεις του. Έχει λιποθυμήσει.

Ο ΓΟΡΙΛΑΣ - ΑΝΘΡΩΠΟΣ

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα πίσω. Στην άρχή σχεδόν τής ιστορίας μας.

'Ο Ταρζάν, όπως ξέρουμε, κοιμόταν μέ τή συντρόφισσά του στη σπηλιά. Ξαφνικά, άκούει ούρλιαχτό γορίλα. Νομίζει πώς είναι ο Γκαούρ. Και βγαίνει νά

'Ο Γκαούρ παλεύει τότε μέ τό γορίλα.

παλέψει μαζί του. Μά δέν τόν βρίσκει πουθενά.

Σέ μία στιγμή, όπως είδαμε, ο γορίλας άρπάζει τή Νούσα. Και φεύγει τρέχοντας. 'Η νέα φωνάζει. Ζητάει βοήθεια. 'Ο Ταρζάν τήν άκούει. Τρέχει, μά δέν προφταίνει νά τή σώσει.

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας φτάνει τότε στό βραχώδικο βουνό. 'Εκεί πού έχει τή σπηλιά του ο Γκαούρ. Πιστεύει πάντα πώς αυτός άρπαξε τήν άγαπημένη του.

Καθώς σκαρφαλώνει, φωνάζει στό Γκαούρ. Του λέει πώς του άρπαξε τή λευκή γυναίκα. Και πώς σέ λίγο θά καρφώσει τό μαχαίρι στην καρδιά του.

'Ο μελαψός γίγαντας βρίσκεται έξω άπ' τή σπηλιά του. 'Ακούει τά λόγια του Ταρζάν. Στην άρχή, παραξενεύεται. Τόν κατηγορεί, για κάτι πού δέν έχει κάνει! Μά γρήγορα καταλαβαίνει και μουρμουρίζει.

- Κάποιος έρωτευμένος γορίλας θ' άρπαξε τή συντρόφισσά του.

Γιά νά μή βρεθεί αντιμέτωπος μέ τόν Ταρζάν, φεύγει. Κατεβαίνει άπ' τό πίσω μέρος του βουνοῦ μέ τούς βράχους. Ύστερα τρέχει. Ψάχνει άκούραστος ν' άνακαλύψει τά ίχνη του γορίλα. Πρέπει νά σώσει τή λευκή γυναίκα.

Περνάει πολλές περιπέτειες. Μά τέλος, βρίσκει τή σπηλιά του γορίλα.

Βγάξει τότε ένα τρομερό ούρλιαχτό. 'Ο γορίλας τρομάζει. Βγαίνει διστακτικός έξω. Μέ μία βαριά πέτρα κλείνει τ' άνοιγμα τής σπηλιάς του. Κι άφήνει μέσα τή Νούσα.

'Ο Γκαούρ παλεύει τότε μέ τό γορίλα. Καί δέν άργεί νά τόν σκοτώσει. Τό έρωτευμένο θεριό βγάξει ένα πονεμένο ούρλιαχτό. Καί ξεψυχάει.

'Ο μελαψός άντρας βρίσκει τώρα μία κοφτερή πέτρα. Γδέρνει μ' αυτή τό νεκρό γορίλα. 'Η Νούσα, κλεισμένη στή σπηλιά, άκούει χωρίς νά βλέπει. 'Ακούει τό γδάριμο καί φαντάζεται πώς σχίζουν σάρκες. Πώς σπαράζουν κάποιον.

'Ο Γκαούρ φοράει τώρα τό τομάρι του γιγαντόσωμου θεριού. Δέ θέλει νά τόν άναγνωρίσει ή συντρόφισσα του Ταρζάν.

Ο Γκαούρ γελάει εύχαριστημένος. Έχει κάνει τό καθήκον του.

Τραβάει τή βαριά πέτρα τής σπηλιᾶς. Κάνει νόημα στή Νούσα νά βγεῖ ἔξω.

Ἐκείνη νομίζει πώς ἔχει πάλι μπροστά τό γορίλα πού τήν ἄρπαξε. Βλέπει τήν ἴδια ἄσπρη τούφα μαλλιά στό κεφάλι του. Φεύγει λοιπόν τρέχοντας. Εἶναι χαρούμενη γιά τήν ἀναπάντεχη σωτηρία της.

Ὁ Γκαούρ τήν ἀκολουθεῖ ἀθέατος. Εἶναι ἕτοιμος νά τήν προστατέψει. Στό δρόμο μπορεῖ νά τήν ἀπειλήσει καινούριος κίνδυνος.

Ὡσπου, κάποτε, ἡ Νούσα συναντιέται μέ τόν Ταρζάν.

Ἦστερα, καβάλα στή ράχη τοῦ ἐλέφαντα, ξεκινοῦν γιά τή σπηλιά τους.

Ὁ Γκαούρ χαμογελάει εὐχαριστημένος. Ἐχει κάνει τό καθήκον του. Ἀνησυχεῖ ὁμως πάντα. Ἐχει μιά κακιά προαίσθηση. Ξέρει πώς οἱ γορίλες θά ζητήσουν νά ἐκδικηθοῦν τό θάνατο τοῦ συντρόφου τους. Καί φυσικά, θά νομίσουν πώς ἡ λευκή γυναίκα τόν σκότωσε. Τότε θά μαζευτοῦν πολλοί μαζί. Θά κάνουν ἐπίθεση στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Γι' αὐτό μένει ἐκεῖ. Δέν ξαναγυρίζει στή σπηλιά του. Βρίσκει ἕνα καταφύγιο σέ κάποια ἀπόσταση ἀπ' τή σπηλιά τοῦ ἄρχοντα τής Ζούγκλας. Ἀπό κεῖ θ' ἀκούσει ὅ,τι νά

συμβεῖ. Μά εἶναι κατάκοπος. Καί μόλις πέφτει ἀποκοιμιέται βαθιά.

.....
Κατά τά μεσάνυχτα, ξυπνάει σαστισμένος. Ἀκούει τήν τρομερή κραυγή πού ἔβγαλε ὁ Ταρζάν. Τότε πού οἱ γορίλες χύθηκαν νά τόν κατασπαράξουν. Ὡς τ' αὐτιά τοῦ Γκαούρ φτάνουν τά οὐρλιαχτά τους.

Ὁ μελαψός γίγαντας τρέχοντας φτάνει ἐκεῖ. Τή στιγμή πού ὁ Ταρζάν ἔσωσε τό λιοντάρι.

Βλέπει πώς τά θεριά εἶναι πολλά. Καταλαβαίνει πώς δύσκολα θά ξεμπλέξει μαζί τους. Ἄν ἔπεφτε στή μάχη νά βοηθήσει, θά τόν ἔβλεπε ὁ Ταρζάν. Κι αὐτό δέν ἤθελε νά γίνει ποτέ.

Ἔτσι, προτιμᾶει νά μπεῖ στή σπηλιά. Θέλει νά σώσει τή λευκή γυναίκα. Τήν ἄρπάζει λοιπόν

Ὁ Γκαούρ, ντυμένος γορίλας, ἐπιτίθεται στό λιοντάρι

στήν αγκαλιά του. Καί φεύγει τρέχοντας. Ἡ Νούσα νομίζει πώς ὁ ἴδιος γορίλας τήν ἄρπαξε πάλι. Βγάζει σπαραχτικές φωνές. Ὁ Ταρζάν τήν ἀκούει. Παρατάει τό μακελιό πού γίνεται. Τρέχει νά κυνηγήσει τόν ἀπαγωγέα.

Ὁ Γκαούρ δέν μπορεί νά τρέξει γρήγορα. Τό τομάρι τοῦ γορίλα πού φοράει τόν ἐμποδίζει φοβερά.

Ὁ Ταρζάν καταφέρνει νά τόν φτάσει. Ὁ ψευτογορίλας ἀποφεύγει τό τρομερό χτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ του. Καί τόν ἀφοπλίζει. Ὑστερα, τόν χτυπάει στό κεφάλι. Δέ θέλει νά τόν ἀναγνωρίσει. Κι ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος...

Ὁ Γκαούρ τόν ἀφήνει ἐκεῖ. Δέν ὑπάρχει φόβος νά τόν ἀνακαλύψουν οἱ γορίλες. Ὡσπου νά συνέλθει θά ἔχει ξημερώσει. Καί τότε θά γυρίσει ἡσυχος κι ἀνενόχλητος στή σπηλιά του.

Στό μεταξύ, ὁ Γκαούρ παίρνει στήν αγκαλιά του τή λιπόθυμη νέα. Καί φεύγει πάλι τρέχοντας. Ἡ Νούσα εἶναι ὁ στόχος τῶν μανιασμένων θεριῶν. Πρέπει νά τήν ἀσφαλίσει κάπου. Αὔριο δέ θά ὑπάρχει πιά κίνδυνος. Τότε θά τήν ἀφήσει νά γυρίσει στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἀλίμονο, ὁμως!... Καθώς προχωρεῖ, τρο-

Ἡ Νούσα παρακαλοῦσε ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς της νά νικήσει τό λιοντάρι. μερῆ περιπέτεια τόν περιμένει.

Πλησιάζει νά ξημερώσει. Ξαφνικά, παρουσιάζεται μπροστά του ἓνα τεράστιο, πεινασμένο λιοντάρι.

Ὁ τρομερός βρυχηθμός πού βγάζει κάνει τή λευκή γυναίκα νά συνέλθει ἀπ' τή λιποθυμία.

Ὁ Γκαούρ μέ τό τομάρι πού φοράει φαίνεται σάν γορίλας.

Κόβει ἀμέσως ἓνα χορτόσκοινο. Καί μ' αὐτό, δένει σ' ἓνα δέντρο τή νέα.

Ὑστερα χύνεται στό λιοντάρι πού θέλει νά τή σπαράξει. Καί παλεύει ὑπεράνθρωπα μαζί του.

Ἡ Νούσα παρακολουθεῖ δεμένη τά δύο θεριά πού παλεύουν. Στό χλωμό πρόσωπό της ζωγραφίζονται ὁ τρόμος καί ἡ φρίκη.

Δέν μπορεί νά φανταστεῖ πώς κάτω ἀπ' τό τομάρι τοῦ γορίλα κρύβεται ἓνας ἄνθρωπος: Ὁ Γκαούρ, τό πανώριο μελαψό παλικάρι. Αὐτός πού κινδυνεύει τή ζωή του γιά νά τή σώσει.

Ἀπ' τά βάθη τῆς καρδιάς της παρακαλεῖ τό Θεό νά νικήσει τό

λιοντάρι. Νά σχίσει μέ τά δόντια του τό γορίλα. "Υστερα, ἄς χυθεῖ νά σπαράξει κι αὐτήν. Ὁ θάνατος δέν τήν τρομάζει. "Ένα φοβᾶται μόνο. Κι αὐτό τήν κάνει νά τρέμει κάθε φορά πού ὁ γορίλας φέρνει σέ δύσκολη θέση τό λιοντάρι. "Αν νικήσει αὐτός, εἶναι χαμένη. Θά ξαναδοκιμάσει πάλι τή φρίκη καί τήν ἀηδία τῶν φιλιῶν του. Μπορεῖ νά γίνει καί ἡ γυναίκα ἑνός κτήνους. Κι ἴσως, ἀργότερα, ἡ μητέρα ἑνός ἀνθρωπογορίλα.

Μά δέν προφταίνει νά τελειώσει τίς σκέψεις της. Μέσα στό μισοσκόταδο βλέπει τό γορίλα νά σφίγγει τό λαιμό τοῦ λιονταριοῦ. Τό θεριό βγάζει πνιγμένα μουγκρητά. "Όσο πᾶνε, γίνονται πιο ἀδύνατα. Καί τέλος σωριάζεται κάτω νεκρό.

Η ΖΗΛΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Ὁ Γκαούρ λύνει γρήγορα ἀπ' τό δέντρο τή λευκή γυναίκα. Τή σηκώνει στήν ἀγκαλιά του καί προχωρεῖ. Μά φροντίζει νά τήν κρατάει ἔτσι πού νά μή βλέπει τό πρόσωπό του.

Πρὶν φωτίσει καλά ἡ μέρα, τή φέρνει καί τήν κρύβει σέ μία σπηλιά. Αὐτός μένει ἀπέξω. Κλείνει ὅμως τ' ἄνοιγμά της μέ μία μεγάλη, βαριά πέτρα.

Ἡ νέα παραξενεύεται γι' αὐτή τή στάση του. Δέν μπορεῖ νά ἐξηγήσει πῶς ὁ ἐρωτευμένος

γορίλας τήν ἀφήνει ἥσυχη. Γιατί δέν τήν ἐνοχλεῖ πιά μέ τά χάρδια καί τά φιλιὰ του.

Ὁ Γκαούρ κόβει κάθε τόσο γλυκούς καρπούς. Τούς ρίχνει στή σπηλιά ἀπό ἕνα ἄνοιγμα π' ἀφήνει ἡ μεγάλη πέτρα. Μά ἡ νέα δέν ἔχει ὄρεξη νά βάλει τίποτα στό στόμα της.

Ἐτσι, περνάει ὀλόκληρη ἡ μέρα. Καί τό σκοτάδι τῆς νύχτας ἀπλώνεται στήν ἄγρια καί παρθένα Ζούγκλα.

Ξαφνικά, ἀκούγεται μιά κραυγή τοῦ Ταρζάν. Εἶναι ἡ φωνή πού ἔβγαλε ψάχνοντας μέ τή Βάτ γιὰ νά βρεῖ τή Νούσα.

Ὁ Γκαούρ χαμογελάει ἱκανοποιημένος κάτω ἀπ' τό τομάρι τοῦ γορίλα. Αὐτό περίμενε κι ἐκεῖνος. Νά φτάσει ὁ Ταρζάν γιὰ νά πάρει τήν ἀγαπημένη του συντρόφισσα.

Τήν ἴδια στιγμή, ἀκούγεται κι ἡ φωνή τῆς λευκῆς γυναίκας πού τοῦ ἀπαντᾷ.

Ὁ μελαψός γίγαντας ἔκανε τό καθῆκον του. Καταλαβαίνει πῶς δέ χρειάζεται πιά. Τώρα πρέπει νά ἐξαφανιστεῖ. Καί γρήγορα μάλιστα. Πρὶν προλάβει καί τόν ἀντικρίσει ὁ Ταρζάν.

Μά ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βλέπει τόν ψευτογορίλα πού τρέχει. Καί παρατώντας τή λευκή γυναίκα, τόν κυνηγᾷ.

Τό τομάρι τοῦ γορίλα ἐμποδίζει πάλι τόν Γκαούρ στό τρέξιμο.

Ὁ Ταρζάν τόν φτάνει στό χεῖλος ἑνός γκρεμοῦ.

Ὁ μελαψός γίγαντας κάνει νά κατέβει. Μά ἐκεῖνος προφταίνει καί τόν ἀρπάζει ἀπ' τοὺς τριχωτοὺς ὤμους τοῦ τομαριοῦ πού φοράει.

Ἔτσι ὁ Γκαοῦρ ξεφεύγει ἀπ' τό τομάρι τοῦ γορίλα. Πέφτει στό βάραθρο.

Τό χτύπημα εἶναι τρομερό. Μένει ἀναίσθητος. Σέ λίγο πέφτει κι ὁ Ταρζάν. Καί παθαίνει τὰ ἴδια.

Οἱ δύο ἄντρες βρίσκονται τώρα ἀναίσθητοι. Ὁ ἓνας πλάι στόν ἄλλον.

Ὁ Ταρζάν φαίνεται σάν νά-

νος μπροστά στό γιγαντόσωμο Γκαοῦρ.

.....

Περνάει ἔτσι μιά ὀλόκληρη ὥρα.

Πρῶτος ὁ Γκαοῦρ συνέρχεται. Πετάγεται ὀρθιος. Βλέπει κάτω ἀναίσθητο τόν Ταρζάν. Μένει γιά λίγο ἀκίνητος. Τόν κοιτάζει μέ θαυμασμό.

Πόσο θά 'θελε νά 'ταν φίλος καί σύντροφος τ' ἀτρόμητου αὐτοῦ παλικαριοῦ. Μά ὁ Ταρζάν τοῦ δείχνει πάντα τόσο μίσος. Τόση ἔχθρα. Ἄλλά κι ἐκεῖνος νιώθει ἔνοχο τόν ἐαυτό του. Κάποτε, χωρίς νά τό θέλει

Ὁ Γκαοῦρ κοιτάζει μέ θαυμασμό τόν ἀναίσθητο Ταρζάν.

πρόσβαλε την τιμή του ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας (1).

Τόν ἀφήνει λοιπόν καί φεύγει.

Ἀπό τή σπηλιά ἀκούγονται οἱ φωνές τῆς λευκῆς γυναίκα:

– Ταρζάν! Ἔλα νά μέ σώσεις!

Μόλις συνέλθει ὁ σύντροφός της θά τή ἀκούσει καί θά τρέξει νά τή λευτερώσει.

Ἔτσι καί γίνεται.

Σέ λίγο ὁ Ταρζάν συνέρχεται... Ἀκούει τή φωνή τῆς Νούσας. Σκαρφαλώνει ἀπ' τό γκρεμό καί φτάνει ἐπάνω. Παίρνει τό τομάρι τοῦ λιονταριοῦ καί προχωρεῖ.

Ἐξω ἀπ' τή σπηλιά βλέπει τή Βάτ. Κάθεται ἐκεῖ, ἄγρυπνος φρουρός τῆς κυρᾶς της.

Ὁ Ταρζάν τραβάει τή βαριά πέτρα. Κι ἀγκαλιάζει μέ λαχτάρια τήν ἀγαπημένη του.

Ἡ χαρά κι ἡ εὐτυχία τους εἶναι ἀπερίγραπτες.

Σέ μιά στιγμή, ἡ νέα βλέπει τό τομάρι τοῦ γορίλα. Ξεχωρίζει καί τήν ἄσπρη τούφα στό κεφάλι του.

– Σκότωσες τό γορίλα; ρωτάει τό σύντροφό της.

Ἐκεῖνος ἀργεῖ νά τῆς ἀποκριθεῖ. Νιώθει νά τόν πνίγει ἡ ζήλια. Δέ θέλει νά μάθει ἡ ἀγαπημένη του τήν ἀλήθεια. Καλύτερα νά νομίζει πώς τή

– Ἐσύ σκότωσες τό γορίλα; ρωτάει τό σύντροφό της.

χαίδευε καί τή φιλοῦσε ἕνας γορίλας. Παρά νά ξέρει πώς τήν εἶχε κρατήσει στήν ἀγκαλιά του ἕνας ἄλλος ἄντρας: ὁ Γκαούρ.

Γιατί ὁ Ταρζάν δέν ξέρει πώς τό θεριό πού ἄρπαξε τή συντροφισσά του τήν πρώτη φορά, δέν ἦταν ὁ Γκαούρ. Μά ἕνας πραγματικός γορίλας. Διστάζει λοιπόν ν' ἀποκριθεῖ. Παλεύει μέ τόν ἑαυτό του. Καί τέλος, ἡ ζήλια νικάει.

– Ναί, τῆς ἀποκρίνεται. Σκότωσα τόν ἐρωτευμένο γορίλα πού σ' ἄρπαξε. Τώρα πιά δέν πρέπει νά φοβᾶσαι.

Ἡ ὁμορφη Νούσα χαμογελάει ἤσυχα. Καί τοῦ λέει:

– Βλέπεις; Κι ἐσύ νόμιζες πώς ἦταν ὁ Γκαούρ.

(1) Βλέπε τό τεῦχος ἀρ. 3. Ὁ Πέτρινος Γίγαντας.

Ὁ Ταρζάν δέν ξαναμιλάει. Μόνο τρίζει τά δόντια του.

Ὑστερα, ὅλοι μαζί ξεκινοῦν γιά τό γυρισμό στή σπηλιά τους.

Στό δρόμο, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, συλλογιέται:

– Δειλέ Γκαούρ! Μ' ἔκανες γιά πρώτη φορά στή ζωή μου νά πῶ ψέματα. Μά ποῦ θά πᾶς. Κάποτε θά πέσεις στά χέρια μου. Καί τότε θά πληρώσει μέ τό αἷμα τῆς καρδιάς σου αὐτά πού μοῦ κάνεις.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ὁ Ταρζάν κι ἡ Νούσα φτάνουν κάποτε στή σπηλιά καί ξαναρχίζουν τή ζωή τους.

Μά ἡ Νούσα βρίσκεται πάντα μελαγχολική καί συλλογισμένη. Τό παλιό της κέφι ἔχει χαθεῖ.

– Τί ἔχεις; Τή ρωτάει ὁ σύντροφός της.

Ἐκείνη, στήν ἀρχή, δέ θέλει νά μιλήσει... Μά τέλος, κάποτε τ' ἀνοίγει τήν καρδιά της.

– Ταρζάν, τοῦ λέει, μιά τρομερή σκέψη μέ βασανίζει. Φοβᾶμαι πῶς τό θεριό πού μ' ἄρπαξε δέν ἦταν γορίλας.

– Ἀλλά τί θά μπορούσε νά ἔτανε; ρώτησε ἀδιάφορα τάχα ὁ Ταρζάν.

– Ἄνθρωπος... Ἄνθρωπος σάν καί σένα.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δαγκώνεται.

Βλέπει πῶς ἡ ἀγαπημένη

συντρόφισσά του, ἀρχίζει νά ὑποψιάζεται τήν τρομερή ἀλήθεια.

«Δέν πρέπει ποτέ νά τό μάθει», συλλογιέται.

Καί τῆς ἀποκρίνεται:

– Ὁ τρόμος, ἡ φρίκη κι ἡ ἀγωνία πού δοκίμασες, ἀρχίζουν νά σαλεύουν τό λογικό σου, Νούσα. Τό θεριό πού σ' ἄρπαξε ἦταν γορίλας. Κι ὄχι ἄνθρωπος, οὔτε ἄντρας σάν καί μένα.

Μά ἡ Νούσα ἐπιμένει:

– Ὁχι, Ταρζάν. Ἄνθρωπος ἦταν... κι ἕνας ἄνθρωπος πιά γενναῖος, πιά δυνατός, πιά ἀτρόμητος ἀπό σένα!

Ὁ Ταρζάν σφίγγει τίς γροθιές του. Τρίζει τά δόντια του καί δέ βγάζει λέξη.

Ἡ συντρόφισσά του συνεχίζει:

– Ἄνθρωπος γορίλας δέ θά μπορούσε ποτέ νά κάνει ἐκεῖνο πού ἔκανε ὁ ἀπαγωγέας μου.

– Ὁ γορίλας πού σ' ἄρπαξε ἦταν γορίλας. Ὅπως στό εἶπα.

– Ταρζάν, νομίζω πῶς τό θεριό πού μ' ἄρπαξε δέν ἦταν γορίλας.

Θυμᾶσαι τὰ βρωμερά σάλια του στά πρόσωπό σου... "Αν σέ φιλοῦσε ἕνας ἄντρας, ποτέ δέ θά γινόσουν ἔτσι... Αυτό δέν εἶναι ἄρκετό νά σέ κάνει νά μήν ἀφιβάλλεις;

- "Οχι, τ' ἀποκρίνεται ἡ Νούσα. Μπορεῖ ὁ πρῶτος γορίλας πού μ' ἄρπαξε νά ἦταν γορίλας, ὅπως τό λές. Μά τή δεύτερη φορά, μ' ἄρπαξε ἕνας ἄνθρωπος. "Αν ἦταν γορίλας θά σέ σκότωνε μόλις τόν ἔφτασες καί θέλησες νά μέ πάρεις ἀπ' τήν ἀγκαλιά του...

"Ομως, αὐτός σέ χτύπησε στό κεφάλι, τόσο ὅσο νά σέ ρίξει ἀναισθητο. "Υστερα, σέ σκέπασε μέ κλαδιά. Φρόντισε δηλαδή νά μή σέ βροῦν καί σέ σπαράξουν οἱ γορίλες. Τέλος, μ' ἔφερε σέ μιά σπηλιά. Δέ μέ πείραξε. Μόνο ἔκοβε καί μοῦ ἴριχνε νά φάω γλυκοῦς καρπούς... Ἄφοῦ ἦταν πιά δυνατός ἀπό σένα, ἔπρεπε νά μείνει. Νά παλέψει μαζί σου... Νά σέ σπαράξει καί νά μείνω δική του... "Ομως, αὐτός μ' ἄφησε στά χέρια σου.

- Αὐτά πού λές εἶναι ἀνοησίες, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν.

Κι αὐτό τό λέει γιατί κανένα ἄλλο ἐπιχείρημα δέν ἔχει.

.....

Τήν ἄλλη μέρα, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ξυπνάει καί ἡ Νούσα ἔχει ἐξαφανιστεῖ.

Ο Γκαούρ σκότωσε τό γορίλα καί μ' ἔσωσε.

Ψάχνει νά τή βρεῖ, μά τίποτα δέν καταφέρνει.

"Ας τήν παρακολουθήσουμε ὅμως ἐμεῖς. Νά δοῦμε ποῦ πῆγε καί τί ἔκανε.

Ἡ Νούσα ἦταν ἀπό τούς ἀνθρώπους πού δέν μποροῦν νά κρατήσουν μιά ἀμφιβολία μέσα στό μυαλό τους. "Επρεπε νά ξεκαθαρίσει μιά γιά πάντα αὐτό ζήτημα. Νά μάθει τήν ἀλήθεια.

Φεύγει, λοιπόν, λίγο πρὶν ξημερώσει, ἀπ' τή σπηλιά τοῦ συντρόφου της. "Εξω βρίσκει τή Βάτ. Τήν παίρνει μαζί της.

"Ετσι ξεκινοῦν καί φτάνουν στή σπηλιά πού ὁ πρῶτος γορίλας εἶχε κλείσει τή Νούσα.

Ἡ ὀμορφη λευκή ψάχνει δεξιά κι ἀριστερά. Καί τότε, βλέπει κάτι πού θολώνει ἀκόμα περισσότερο τό μυαλό της.

Κοντά στήν πρώτη σπηλιά, βρίσκει τό γδαρμένο γυμνό κορμί ἑνός γιγαντόσωμου γορίλα.

Καί συλλογιέται:

– Τά θεριά τῆς Ζούγκλας μπορεῖ νά σπαράζουν τό ἓνα τό ἄλλο. Μά δέν ξέρουν καί νά γδέρνονται.

Κάποιος ἄνθρωπος λοιπόν ἔχει γδάρει τό γορίλα. Ὑστερα, φόρεσε τό τομάρι του.

Ἡ Νούσα φέρνει τώρα στό νοῦ της τό δεύτερο γορίλα. Αὐτόν πού ἔρθε καί τράβηξε τή βαριά πέτρα ἀπ' τή σπηλιά. Θυμᾶται τά ἀκίνητα καί θολά μάτια του, ὅταν τῆς ἔκανε νεῦμα νά βγεῖ ἔξω. Κι ὅταν τήν ἔσπρωξε γιά νά φύγει...

Καί μουρμουρίζει τώρα:

– Ὁ Γκαούρ σκότωσε τό γορίλα καί μ' ἔσωσε. Αὐτός τόν ἔγδαρε. Αὐτός φόρεσε τό τομάρι του. Αὐτός μ' ἄρπαξε γιά δεύτερη φορά ἀπ' τή σπηλιά. Ἄν μ' ἄφηνε ἐκεῖ, θά μέ σπάραζαν οἱ γορίλες. Καί τέλος, αὐτός μέ κράτησε ἀσφαλισμένη στή σπηλιά. Ὡσπου νά ἔρθει ὁ

Ταρζάν νά μέ πάρει. Πολύ μεγάλη κι εὐγενική καρδιά ἔχει αὐτός ὁ παράξενος Γκαούρ.

Ὑστερα, ἡ ὀμορφη λευκή συλλογιέται:

– Γιατί ὁ Ταρζάν μοῦ εἶπε ψέματα; Γιατί μοῦ εἶπε πώς αὐτός σκότωσε τό γορίλα; Ἄφοῦ τό σῶμα τοῦ γδαρμένου θηριοῦ βρίσκεται πολλά χιλιόμετρα μακριά.

Ἔτσι, μαζί μέ τή Βάτ, παίρνουν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Καί φτάνουν στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ἐκεῖνος τή ρωτάει μέ λαχτάρα:

– Νούσα, γιατί χάθηκες; Ποῦ εἶχες πάει;

Αὐτή χαμογελάει θλιμμένα. Καί τ' ἀποκρίνεται:

– Δέν πίστεψα τά λόγια σου. Θέλησα μέ τά μάτια μου νά πεισθῶ...

– Λοιπόν; κάνει μέ ἀγωνία ὁ Ταρζάν.

Ἐκείνη τόν κοιτάζει γιά λίγο στά μάτια. Ὑστερα τ' ἀποκρίνεται:

– Δίκιο εἶχες... Ὁ γορίλας πού μ' ἄρπαξε καί τίς δύο φορές, ἦταν... γορίλας.

Ὁ Ταρζάν χαμηλώνει ντροπιασμένος τά μάτια του. Δέ βγάζει μιλιὰ...

Λίγα λόγια
για τὸ τεύχος
No 6 τῆς σειρᾶς
ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Μιά σειρά ἀπό φανταστικές
περιπέτειες ὅπου ὁ Γκαούρ
καὶ ὁ Ταρζάν βρίσκονται
ἀντιμέτωποι μ' ἓνα σατανικό
δολοφόνο

Ἡ λεοπάρδαλη ἐτοιμάζεται νά τόν δα-
γκώσει στό λαιμό.

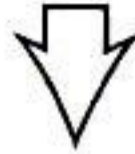
Μιά ἀπό τίς εἰκόνες
τοῦ τεύχους No 6

Ο ΓΚΑΟΥΡ

Ο μελαψός
γίγαντας

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

**ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ — Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276**